НАША БУДУЧНІСТЬ
OUR FUTURE

ОРГАН У. К. Ю. В АЛБЕРТІ

Рік II. Число 1. Мондер, Алберта Січень, 1946.

Х Р И С Т О С

Р А Ж Д А Є Т Ь С Я

З НАГОДИ ХРИСТОВОГО РІЗДВА Й НОВОГО РОКУ
БАЖАЄМО
НАШИМ ВЛАДИКАМ КИР ВАСИЛІЄВІ І КИР НІЛЕВІ ВЕСЕЛИХ СВЯТ І ЩАСЛИВОГО РОКУ.

А всьому ідейному Українському Католицькому Юнацтву, його родичам, нашим читачам Редакція "Нашої Будучности" бажає сильної віри, невгнутої волі та гарту духа й тіла для дальших змагань за велику спільну ідею.

НАША БУДУЧНІСТЬ
Орґан Українського Католицького Юнацтва в Алберті.
Виходить раз у місяць.
Річна передплата: 50 центів.
Адреса Редакції:
"OUR FUTURE"
Box G. Mundare, Alberta.
Адреса Управи:
Ukrainian Catholic Youth
8820 - 111 St., Edmonton, Alta.

Під Розвагу

РІЗДВО. День народин Божого Дитятка. День народин найбільшого з людського роду. Це прихід на світ найбільшого володаря, що не силою міліонових армій, не погрозами меча й вязниць став царем світа, але своїм лагідним життям так вплинув на людей, що нині, по 1946 роках вони ще зі захопленням рікрічно повторяють ту чудову пісню, що її ангели перші заспівали над колискою у Вифлеємі: "Слава на висотах Богу, а на землі мир, людям доброї волі". Це народини самого Бога, що зволив у виді маленької дитинки прийти, щоб замешкати між нами, щоб вчити нас, терпіти й умерти за нас, щоб ми посіли колись Божий спокій і правдиву радість. Молім це небесне Дитятко, що скриває в собі могучого Бога, щоб Воно заховало в наших серцях любов Божу і дало нам зрозуміти, що наші життєві труднощі не на це нам дані, щоб наше життя робити тяжким, нещасним, але на те, щоб ми по них, наче по сходах, виходили на висоту праведного життя, що закінчується вічним небом.

НОВИЙ РІК. Ще заки забудемо про свято Христового Різдва, заки втихне гомін коляди, ми не від одного почуємо слова: Щасливого Нового Року. Як охотно і з якою приємністю ми тоді освідомимо собі, що ми починаємо вже нову еру нашого життя, що ми перекидаємо одну заповнену сторінку нашого життя (може і не дуже чистеньку), щоб почати нову. Кілько гарних надій ставить вона перед нами. Яка прекрасна нагода до поправи нашого життя. Можемо хиба Богові подякувати за неї і просити, щоб ми з неї скористали. — І коли я тепер думаю про тебе, дорогий читачу, я молю Бога, щоб Він благословив у тім Новім Році Тебе, твою рідню та всіх твоїх приятелів і знакомих. З Новим Роком нове життя — для Бога, громади і твоєї безсмертної душі. Через Новий Рік нехай в Тебе буде все по новому, по Божому.

"НАША БУДУЧНІСТЬ". Починаючи нове життя з Новим Роком не забудь зробити і новий період в житті "Нашої Будучности". Щоб вона могла ще краще в тім новім році всім служити, подавати їм здоровий матеріял до читання та обзнакомлювати їх з різними справами, що їх ставить перед ними життя, її треба сильної піддержки з твоєї сторони. Найкраще поможеш її у здійсненні її завдань в цей спосіб, що подбаєш, щоб у твоїй околиці не було ні одної української хати, що в ній ще не знали б що це "Наша Будучність", її не читали й не передплачували. Як має бути цей Новий Рік щасливий, то нехай і "Наша Будучність" зазнає того щастя. А це від тебе найбільше залежить.

ПРИГАДКА

Отсим "Редакція" звертається до всіх шановних писарів чи писарок відділів з просьбою, щоб ті або їхні пресові референти присилали до неї звіти про їнхю діяльність до поміщення в слідуючих числах.

Проситься заразом всіх читачів, щоб дописували до цьої ґазетки. Писати можна або по українськи або анґлійськи. Радо будемо поміщувати всі ваші дописи.

Мир Людям Доброї Волі

Підім за світлом ясної зорі,
Де Боже миле лежить Дитя,
В вертепі біднім, в яслах на сіні,
Де спочив Спас наш, Давець життя.

Там ангелська пісня тихо лунає:
"Слава во вишних Господу сил."
А людям доброї волі звіщає —
Правдиву радість, правдивий мир.

І ти й я бажаємо бути щасливі. Ми всі желаємо собі щастя у різдвяний час. І зовсім природно. Бо людське серце вже з природи тужить за щастям. Від найраншої молодости всі наші бажання і стремління йдуть у тім напрямі, щоб знайти вдовілля серця, щоб насититись дрібкою того щастя, що його людина може знайти. Цю тугу вляв нам у серце сам Бог.

Та богато душ заводяться у цій погонні за щастям. Чому? Чи може вони не хочуть бути щасливі? Ні. — Бо часто забувають, за чим шукають, а ще частіше не знають, у чім полягає правдиве щастя.

Маленький Ісус, що приніс спасення для людського роду, в ту пропамятну ніч учить нас, що найбільшим щастям для людини є мир, спокій душі. І досвід вчить нас, що ані достатки, ані слава, ані світові приємности не дають душі правдивого щастя. Один тільки спокій вдоволяє людське серце, родить у нім шляхотні бажання, а це — жити для Бога, щоб бути щасливим тут і колись у небі. Цього мира треба нам дуже.

Бо хоч пройшла така довга й страшна війна, хоч впало тілько жертв, хоч всі народи понесли такі великі шкоди, нема однак спокою. Нема, бо люди забули, що суспільний мир будується тільки на сильних засадах справедливости й любови. Якщо нині булиб ті дві чесноти, то не булоб тих кривд, жалів, плачу, що так поширені по всьому світі мимо проголошеного мира. Молімся до Дитятка-Ісуса, щоб провідники народів зрозуміли, що ані кривди, ані пімста, ані поневолення не принесуть спокою. Бо тільки вирозумілість і добра воля можуть поширити й утревалити мир. Молімся, щоб настав справжній спокій, що його приніс маленький Ісус людям "доброї волі".

Треба також мира і в родинах. У нашій пісні співаємо: "Де згода в родині, де мир і тишина — Щасливі там люди, блаженна сторона..." І справді. Бо лише та родина є щаслива, де є спокій. А де згода й любов у родині, там панує мир. Любов покриває всі блуди-немочі, гоїть всі рани. Але любов є лише там, де є щире серце. Молім Пресвяту Родину, щоб особливо наші молоді українські родини взорувались на тій найкращій Родині. Маленький Ісусе, дай всім дітям добрих батьків, що жилиб у згоді. Нехай у наших хатах запанує любов і мир, що Ти приніс на цю землю. Дай Татові й Мамі щиру волю, дай добре серце, як дав Ти Своїй Мамі Марії і св. Йосифові....

Найбільше лежить нам на серці наше власне життя. Без нього може жити хіба той, що не має чуття. Один тільки Бог знає, як ми бажаємо собі щасливої долі. Чим далі йдемо шляхом того життя, тимбільше наше серце шукає заспокоєння. А деж ми його шукаємо?..... Для нас є лиш одне жерело щастя. Найдемо його в спокою совісти. Хто має чисту совість, той має найбільший скарб, що його людина може посідати. Бо внутрішній мир дає серцю всьо, що людина може бажати. До цього мира Ісус нас взиває: "Я даю вам мир, що його світ не має..." "Прийдіть до Мене, а знайдете спокій для душ ваших..."

Підім у ту тиху ніч за світлом ясної зорі до Вифлеєму. Зачерпнім того мира-спокою, що його звістили Ангели над вертепом Божого Дитяти. Разом із бідними пастушками

(Продовження на стороні 4-ій)

Щасливого Нового Року

1945 рік вже перейшов; скорим ходом, день за днем, дійшов до кінця, а за ним настав новий — 1946 рік.

Модерний світ має звичай складати собі побажання з нагоди кожного нового року. Першого січня завжди і всюди чуємо в різних мовах одно веселе речення, що є темою всякої розмови: "Щасливого Року".

Ми також, українські Юнаки, тримаймося того звичаю, тільки даймо йому трохи більшого, шляхотнішого значіння. Бажаймо собі щасливого, веселого року, але бажаймо його в Христовім дусі, бож ми є члени Українського Католицького Юнацтва.

Бажаймо собі "Щасливого Нового Року" так, як бажає нам його наш орґан "Наша Будучність":

ЩАСЛИВОГО, ВЕСЕЛОГО
І СВЯТОГО
НОВОГО РОКУ.

СВІТЛО СВІТУ

Ще вчора була звичайна зима, захмарена, темна зимова ніч. А сьогодні якось так всюди ясно, начеб це був літний день. У вікнах блимають свічки й різноколірові лямпи, а при багатій вечері якісь зворушені, веселі лиця; тишину часто переривають співи та веселі розмови. Хоч це зимова ніч, однак якесь тепло й світло огортає світ. Бо це різдво Царя царів.

Бог дав Світло світові. У Вифлеємі в стаєнці лежить Дитятко Ісус на сіні, а коло Нього стоїть Його Мати, св. Йосиф та кілька пастушків, що їм ангел сповістив про народження Христа. А їх усіх окружає якесь дивне світло, надприродне, що ясніє з малого Дитяти, світло любови й ласки.

Тому люди світять свічки, щоб звеличати Світло світу. Світло означає радість, а радість приніс зі собою Христос. Світло означає знання, Він на це прийшов, щоб нас навчати. На Різдво ми звичайно складаємо дарунки своякам, приятелям, убогим і потребуючим. А ця іскра любови і милосердя, що палає так на Різдво, була запалена Дитятком Ісусом. Бог дав нам найбільший дар. Дав Свого Єдинородного Сина для спасення світу. Не дарунок завинений у папір, але Свого Сина в пеленках у яслах, до котрого всі можемо прийти; не картку з побажаннями, але післав на світ ангелів зі словами: "Слава на висотах Богу, а на землі мир".

Трохи цікаво, що є люди, котрі забули вже Христа й Його віру, а не можуть забути Різдва. Вони ще на Різдво світять світло, хоч світло віри вже давно в них погасло. Дають дарунки, хоча вже давно забули про те Дитя, що Його дав нам Бог. Святкують Різдво того Короля, котрого зрадили й забули. Вони заховують зверхні познаки, але правдиве Різдво вони давно перестали святкувати.

Ми християни католики святкуємо правдиве Різдво Царя, що є Світлом світу. Ми не дивимося на ясноосвічені доми; ялинки є нам темні зо своїми кольоровими світлами, бо Христос засвітив у наших серцях світло віри й любови. Ми бачимо в цій малій Дитині правдиве світло, що веде до вічного життя тих, що йдуть за ним.

МИР ЛЮДЯМ ДОБРОЇ ВОЛІ

(Докінчення зі сторони 3-ої)

уклякнім коло ясел-колиски й щирим серцем молімось: "Ісусе, глянь на нас бідних. Ми терпимо. Як нам далеко до щастя. Зішли нам кращу долю. Дай нам всім серце чисте, любов до Тебе велику. Складаємо Тобі в дарі нашу щиру волю. Прийми, Ісусе. Поблагослови нас, щоби ми в щастю жили, Тебе надівсе любили . . ."

Честь Тим Героям

День 30 січня, 1918 р. повинен бути дорогий і знаний кожному українському хлопцеві й дівчині. Це день, що пригадує нам геройство й посвяту української студентської молоді, її любов і розуміння правдивої волі — цього нездійсненого досі бажання нашого народу.

Діялося це в зимі 1918 року. На молоденьку, щойно проголошену незалежну Україну насували величезні банди червоних большевиків, що в імя "свободи й справедливости" простягали свої довгі руки, щоб підбити під своє панування безборонний український нарід. В цей грізний час створенно в Києві відділ війська, в склад якого увійшло около 300 молоденьких хлопців — студентів, що не тільки не мали знання воєнної штуки, але навіть і рушниці ще не мали в своїх руках. Але зате вони мали у серцях любов до свого народу і тому рішились виступити проти несправедливого ворога і власним життям боронити свій край. Може прочували свою трагедію, але й бачили трагедію України. Їхні серця били в один такт любовю до вітчини, такою любовю, що перемагає все: і страх і муки і смерть

І вибралися ці юнаки, а було їх не цілих 600 разом, до одного місточка що звалося Крути і тут приготовлялися до зустрічі з ворогом. Холодну ніч з 29 на 30 січня перевели вони у вогких окопах, готові кожної хвилини на наступ ворога.

Поволі минали години. Всюди було тихо й спокійно. Аж у 9-тій годині прийшла вістка, що большевики наступають. Впала команда: "Вставай в лінію". І молоді герої стиснули в своїх долонях кріси. Минула ще одна година й борці побачили першу ворожу лаву. Розгорівся лютий бій. Наступало 6000 старих вояків горлорізів, а боронилось не цілих 600 з нашого боку.

Хоч невправні, наші боролися як льви. Доказували чудес хоробрости. Кілька перших наступів переважаючих комуністів вони побідно відперли, але опісля з браку амуніції й сил почали поволі відступати взад. А тимчасом московські банди окружили їх зовсім. Не було вже виходу. Або битися — або складати оружжа.

І пішли знов на ворожу лінію, але вже з багнетами, бо набоїв вже давно не стало. І впали у нерівній борбі. Коли запала ніч, на самім двірці в Крутах було около 300 трупів. Зі 600 лишилося тільки 27 здорових і 8 ранених, що попали в полон.

Самі комуністи подивляли цих молодих героїв і хотіли перетягнути на свою сторону ті знесилені й вичерпані рештки, дарувавши їм життя. Та не злакомилися вони на ласку ворога, бо розуміли, що краще згинути, ніж жити в неволі. І у відповідь на большевицькі пропозиції залунало грімке "Ще не вмерла Україна". Затарахкотів московський скоростріл. . .

Валився в сніг цвіт української нації, кошений ворожими кулями. Так поклали свої голови молоді студенти за свою вітчину. Кроваво сходило сонце слідуючого дня і сумно гляділо на тих, що без скарги життям заплатили за волю свого народу. . .

"Спіть, хлопці, спіть,
Про долю-волю сніть,
Про долю-волю вітчини,
Чи можуть бути кращі сини?"

І до нині плаче Україна. Але вона ще має надію. Кров пролита під Крутами не пропаде марно. З неї, наче зі зерна, зійде цвіт безсмертної ідеї, волі. Росте нове покоління, що бачить свій ідеал у героях з під Крут. Росте нове покоління, якого гаслом є: "Все віддати за кращу долю Рідного Краю!"

Склонім свою голову в память їх великого подвигу!

Слава й вічна память Героям з під Крут!!!

Motion Picture Guide

(New York Office of the National League of Decency)

Class A — Section 1.

Unobjectionable for general patronage.

Ghost Guns. Gun Smoke. His Brother's Ghost. Hitchhike to Happiness. Marked for Murder. Nothing But Trouble. Saddle Leather Law. Sagebrush Heroes. She Gets Her Man. Shadows of Death. Sing Me a Song of Texas. This Man's Navy. Beyond the Pecos. The Great Stagecoach Robbery. Here Come the Coeds. Her Lucky Night. Lone Texas Ranger. See My Layer. Sheriff of Cimarron. They Shall Have Faith. Three Caballeros. Thunderhead. The Fighting Lady. Topeka Terror.

Class A — Section 2.

Unobjectionable for Adults.

Adventures of Kitty O'Day. The Big Show Off. Dangerous Passage. Double Exposure. The Great Bonanza. Brissley's Millions. Having Wonderful Crime. I'll Be Seeing You. Mr. Emmanuel. The Mummy's Curse. Practically Yours. Song to Remember. The Suspect. Tahiti Nights. Thoroughbreds. Chicago Kid. Flame of Barbary Coast. Hangover Square. I Love a Mystery. The Kid Sister. Life and Death of Colonel Blimp. Objective Burma. Pan Americana. The Picture of Dorian Gray. Steppin' in Society. What a Blondy. Youth on Trial.

Class B — Objectionable in part.

Delightfully Dangerous — Objection: Suggestive song and sequence. House of Frankenstein — Objection: Excessive gruesomeness. The immorality of a sympathetic character's entertaining the intention to murder is not indicated. The killing, however, subsequently occurs under circumstances of self defense. Roughly Speaking — Objection: Reflects the acceptibility of divorce. 2000 Women — Objection: Suggestive situations and dialogue. Eadie Was a Lady — Objection: Suggestive dancing and costuming. On Approval — Objection: General atmosphere of suggestiveness; suggestive dialogue; sympathetic reference to trial marriage. Shanghai Drama—Objection: Atmosphere of suggestiveness; suggestive dialogue. The Vampire's Ghost — Objection: Suggestive dance.

When Was Christ Born?

It is probable that Christ was born on the 25th of December, our present Christmas Day. I say that this is probable, because there is no strict proof in favor of the exact day. We find more difficulty as regards the exact year, for the mistake, concerning the year of Christ's birth comes from those who originated our present calendar. In the year 525 Dionysius Exiguus, a Scythian monk, decided to draw up an exact calendar for the christian era. He calculated that Christ was born in the year 753 after the founding of Rome. But it is certain that he was mistakened for Herod, who persecuted Christ and slaughtered the innocents, died 750. Therefore he could have not persecuted Christ if our Lord was not born until three years after his death. More-over Herod decided to kill all the male children of two years and under. Evidently then, our Lord was one year old or even perhaps 18 months. If we deduct two years from 749 we get back to 747. Therefore if Christ was born 747 instead of 653 as Dionysius thought, he was born six years before our present mistakened calendar supposes. Yet it need scarcely be said that the uncertainty of human calculation as to the time in no way affects the fact of the birth of Christ.

Brazen Facts About Ukrainians

(By K. W.)

Many incidents occur in a person's life as to time, manner, place and circumstances. As a traveler, for instance, you meet up with strangers, though many of them are your fellow citizens, on this occasion and circumstances do lead to friendship and discussion. Different are the intellects of your fellow travelers and many do ask, which is often the case, your nationality. I've been asked many times and the reply was "Ukrainian". One of them lately added: "Your language is different from that of the Russians isn't it?" I replied "Yes". The subject did not go into further discussion, for that person had a fair incite on our problems. Meanwhile, I reflected that it would be a sad case if our own Ukrainians wouldn't know as much about themselves. There are outsiders who really do care to know about Ukrainians and they rightfully should think that the best source to discuss such matters would be with Ukrainians themselves. But I am sure it would lead to whether or not you know something about your own people. In modern literature, science and political teachings one often hears the point of view that the Ukrainians are not a nation at all and that Ukrainian is not an independent language, but a mere dialect. Do many of our folk, young and old, know how to refute such statements and to back up with solid, fundamental arguments that Ukraine is a nation? To be frank, a majority of our Ukrainians do not have the capacity to do so. Many of us do not know whether our language has a grammar, literature and history of its own or anything in the line of culture, let alone distinctiveness in body structure. If proper books about Ukraine and its people were read, you would find that Ukrainians abound in culture and literature.

My sole intention is to impart some brazen facts that we Ukrainians are a nation and should be treated as such.

To judge a people a nation three factors, distinct and different in themselves from other nation, should be considered. Each nation should have: 1) A language of its own (independent). 2) A culture of its own. 3) A distinct body structure natal to a nation.

Ukraine has these three qualifications.

(In the next issue: "Language of Ukraine").

A Girl's Letter to Santa Claus

At sweet sixteen I just began
To ask you Santa for a man.

At seventeen you will recall
I wanted someone strong and tall.

Then at eighteen I was sure
I'd fall for someone more mature.

At nineteen I still thought I'd find
Romance with someone with a mind.

My viewpoint changed at twenty-one.
I found the college boys more fun.

And then when I was twenty-two
I wanted one who would be true.

I broke my heart at twenty-three
And wanted someone kind to me.

I changed my mind at twenty-four
And wanted one who would adore.

Now, Santa, that I'm twenty-five,
Just send me something that's alive.

Helen's Fervent Love

It was a cold December evening. Helen was relaxing after a day of hard labour. She was comfortably lying on a soft lounge near a glimmering fireplace. There was no one in her sight except an old friend, whom she held close to her breast. This friend of hers was an old story book.

Helen had rosy cheeks and sparkling eyes. But she was lacking energy that evening. She could no more face the book. So she calmly relaxed. With a book on her breast Helen's heart was beating slowly. She didn't move. Was she dreaming? No.... Helen was now in a happy painful ecstasy, reflecting things which happened eighteen years ago.

She recalled a few sad incidents. Eighteen years ago she was only a seven year old kid. Her father had died then. Father Jerome, a newly-ordained priest, officiated at the funeral. Helen's vivid phantasy presented many things. She well remembered how sad she was then. Everybody sympathized with her. Even her little friends said: "Poor Helen." This thinking made her sigh. And she half-consciously whispered to herself: "Poor Helen...."

She could feel her heart pounding strong and hard. Helen knew why. Eighteen years ago Father Jerome explained to her when she asked him a queer little question: "Father why does everybody call me 'Helen Love'?" This she asked eighteen years ago. And again this quiet evening Helen whispered to herself the very same question. Father Jerome's answer was excellent. "Listen, my child," said the young priest, "your Dad's surname was 'Love' and he surely was worthy of such a complimentary surname. Your loving father was a very charitable man. He knew well that blessed are those who have a good heart. And I believe, my child, that you too have a loving heart. So that is why we call you 'Helen Love'." Helen repeated Father Jerome's words and considered how much she strived in her life to love... And what? She thought that it does not pay. Because she has given so much of her love and did not get anything in return. Such were her thoughts. And again Helen sighed long and loud.... The fireplace witnessed.

But all of a sudden Helen's mother entered the living room arousing her from her drowsy position.

"Are you sick, dearie?" demanded the good old lady.

"No, no Mam! I just feel a bit punk," interrupted Helen. "I was thinking," she went on, "about my misfortune. It seems to me that Father Jerome was absolutely wrong...."

"What do you mean?" asserted her mother surprisingly. "Aren't you satisfied with what God gives you?" Helen felt deep in her heart a bitter dissatisfaction. She sat by her mother's side and kept grave silence.

Mrs. Love was a well experienced psychologist. She took Helen by the hand and spoke with earnestness: "My dear child," said she kindly. "Did you ever consider how good God was to you? — He gave you good parents, you were brought up by Catholic teachers; the Lord helped you to become a talented teacher and now you have been teaching peacefully near home for nine years. You have a chance to belong to so many good societies, to hear Mass so often. Everybody likes you — you are so young, attractive. I watch over you and take complete care of dearie.... Do you realize that?"

"Yes, Mam," interrupted Helen, "but Father Jerome said that I have a loving heart. And how can I love, if I have no one to love....."

"Say, Helen, don't be silly!... You must love God above all things. Then your parents, and..." Here Mrs. Love paused.

"Yes, I do love God," added Helen. "And I love you, dear mother. But I have no one to love besides...." and her blue eyes yielded tears, she cried bitterly. Mrs. Love knew what Helen meant.

"Don't cry, my dear child," said she sympathetically kissing Helen's forehead. "Listen, dear," went on the old psychologist, "my sweetheart died eigtheen years ago and I am left alone.... Remember, my child, Peter will soon be back. He wrote that he will be seeing you. You must know that he was a prisoner of war in China. It's not too late for him to come, although most of the Allied soldiers have been repatriated. You still love him. Don't you?... I have hope that he is on his way home."

Helen's heart was hopefully beating as she was gently listening to her mother's comment. To this Helen nodded wordlessly.

"But let's forget these unfinished stories," added Mrs. Love. "Come with me to the kitchen. I am baking some delicious cookies. You must know that it is only a week to the merriest season of all the year. We must be prepared....."

Helen was obedient and followed her mother without hesitation. The cookies were already baked. They had a little snack and both went to their solitary bedrooms.

That evening Helen's prayers were fervent and full of hope. She kissed the Crucifix on her breast which Peter had left her four years ago and soon reposed under her soft quilt. She could not sleep. Her mother's words sunk deep in her memory and now resounded again and again — "We must be prepared..."

At last Helen was wishfully dreaming of a Merry Christmas. She, in her vision, saw the young and old rejoicing with the unmarred happiness on the blessed Christmas Eve... She saw the stars gleaming so bright with heavenly beauty. Helen unconsciously outstretched her arms to grasp the beauty of the glistening light, but she failed... She prayed in her sleep: "O little Jesus, Mamma said that I must be prepared...."

Next morning Mrs. Love was surprised to see Helen so happy. Preparations were being made for a merriest Christmas in history. Helen was home all week. She sent many nice gifts to her pupils, to relatives and friends. Every morning the mailman brought a new collection of Christmas Greetings. But she was always disappointed because there was no word from Peter who was overseas for four years.

"Don't worry, my child," said Mrs. Love to Helen one bright morning. "I am sure he is on his way home, I am positive. Would God be so unmerciful?"

This gave Helen much hope. She was trying her best to be prepared for a real happy Christmas. First of all she sent a parcel or Greetings to all her loving friends. Besides she forwarded a good-sized bundle with delicacies to the orphans and the good Sisters who were praying for her special intention. Her contribution for church decorations was exceptionally kind. Helen bought a nice gift for her mother and many other gifts for the poor. She also expressed her generosity and kindness to the prisoners of war in Europe by sending a large parcel of clothes and her last cheque, which she received for teaching. She was a good Santa to Father Jerome, who helped her so much in life.

The pantry was full of good food. All this was prepared for Christmas for the two solitaires and for people of good will who would come to visit them. Helen knew that many will come, because she always welcomed the rich and the poor.

The last thing that she bought before Christmas was a lovely rose velvet gown with a silver rope on the upper front section. This was for herself. It really was beautiful. She smiled with satisfaction as she was posing before her large mirror. The rosy cheeks were a perfect match only a bit glossy.

"Mam," she exclaimed. "Look at me. Doesn't it sound much like Christmas?"

"Yes, yes," answered Mrs. Love from the living room. "I hope it would come soon. How happy we would be. Everything is set for the merriest Christmas in the last eighteen years...."

At last Christmas Eve came. After a ritual supper of twelve dishes Helen and her mother spent the evening happily. They caroled so sweetly. The two maiden voices blended in harmony and charmed their Angel Guardians. They sat on the lounge near the fireplace softly singing "Silent Night" as they realized that it was time to go to Mass.

It was bright and calm outside that evening. God had covered the sleeping earth with the fresh white velvet of glistening snow. The moon hung in a cloudless sky and turned the snow to diamonds.

The church was crowded. Helen knelt in the front pew, nearest to the Crib. She and her mother both went to confession before Midnight Mass started. A donation to the Little Infant Jesus was given by Helen that holy hour. She lit two Vigils at the Crib and consecrated her heart to Jesus in Holy Communion. Helen was fervently praying for many intentions. Her cheeks, eyes and her whole appearance changed to be bright as she faced the Crib. The Christmas Mass this night seemed unique in its beauty of light and music.... The carols were so sweet. Helen joined in with the choir which had never sang so well. "Silent Night" was her favorite song.

After Mass Father Jerome addressed the congregation. All were eager to hear the brief but eloquent and poetic Christmas message from their loving Pastor. Father Jerome solemnly expressed his gratitude for the gifts sent by the parishoners.

The people left the church with merriment in their hearts. Helen was leaving the Crib with a conviction that her hope was not wholly lost.

Mrs. Love and Helen were happy together. It was still warm in the house when they came home. They experienced the peace and love which God grants only to those who are of pure heart. They had coffee, exchanged gifts and parted with a wish for a very happy Christmas.

Next morning Helen was first to wake up. She merrily leaped from her bed with no feeling of drowsiness, with no reluctance. She went to the door to receive with eager hands her Christmas mail. Oh what a surprise!.... She received a word from Peter. The message was in large print, an air mail letter. It said: "Helen, I am in Victoria. Leaving tonight. Will be seeing you on the eve of Dec. 25th. But be prepared!... Love, — Peter."

Helen's heart was pounding with excitement. The sun shone bright in her eyes. She did not know what to do... "Peter is coming tonight," she whispered to herself. "I must be prepared. But this shall be a secret. I won't tell it to Mam...." and she hurriedly ran to her bedroom.

Mrs. Love was sound asleep, but woke up at the strange noise. "Helen," she requested surprisingly. "What is the big fuss about?"

"O Mam, nothing. I am just exercising...." And she burst a hearty laugh. "Helen, really it's nice to see you that happy today," said Mrs. Love with satisfaction. But Helen did not say a word. Her intention was not to reveal the secret till Peter comes.

There was merriment at Christmas Day dinner. The afternoon passed without notice leaving in memory many happy incidents. The children were coming and going. They caroled by groups of two and more. Their voices were so sweet, so angelic. Helen was happy all day. In fact this was the happiest day in her life. No one knew the reason of her happiness except Father Jerome whom she invited for supper.

In the evening aunt Marcella came over to take Helen and her mother

for a family reunion. Mrs. Love gladly accepted the invitation. But Helen sacrificed herself to stay home and greet those that will come caroling.

Helen was now all by herself. She soon heard the door bell. "What a meeting," she thought to herself. "Will I recognize him?" She opened the door and to her surprise it was Father Jerome smiling as happily as ever. With him came a group of carolers who teased Helen for being a hermit that merry evening. Helen smiled.

Father Jerome was smoking a pipe in the dining room while Helen was preparing supper. Soon the door bell rang again. "Carolers, carolers and all day carolers," said Helen impatiently. She opened the door and at that moment almost lost her breath. It was Peter, her sweetheart. She recognized her fiance and shook hands affectionately. Father Jerome was next to greet the lucky Peter.

They were having supper together when the door bell rang again. This was Mrs. Love who returned home. To her surprise she saw Father Jerome and Peter chatting at the table. "Oh Helen," she exclaimed. "Didn't I tell you to be prepared for a very Merry Christmas?" Tears went down from her sparkling eyes. These were tears of happiness.

Santa Claus or Christmas?

Are you going to celebrate Christmas Yes, you are going to celebrate. But, are you going to celebrate CHRISTMAS, the birthday of Jesus Christ?

It was a few days before Christmas. I was visiting a very good Catholic family. Before leaving, I asked one of the children what Christmas was. "The day when Santa Claus comes," was the answer.

A similar attitude is typical of many Catholics today. And this is true, not only of Catholic boys and girls, but of grown- ups as well. This does not mean that adults believe in Santa Claus, but that the pagan aspect of Christmas overshadows the true religious meaning of the feast. Christ's birthday is an excuse for turkey, liqueurs and sweetmeats; God's gift to men, His only-begotten Son, has been lost sight of in the exchange of innumerable human gifts; the Babe of Bethlehem has been supplanted by a red-nosed, pot-bellied little man, a purely materialistic, pagan gnome.

Let us suppose that a pagan from a foreign land were suddenly transplanted to one of our cities to witness the celebration of Christmas for the first time. Would he ever suspect that the feast of Christmas was the commemoration of the birth of a Divine Infant in a cave? Would it ever occur to him that the central figure of this feast set us an example of poverty and humility, and ended his life on the Cross?

Furthermore, all religious symbolism has been eliminated from Christmas cards. There is a pine tree, a holly; a fireplace with stockings in front of it; reindeers drawing a sleigh, or a picture of Santa Claus himself, — but no indication of the Nativity: no crib, no shepherds, no Magi, no Blessed Virgin and no St. Joseph, not even the Infant Himself. Then. too, the very word "Christmas" is replaced by "Yuletide." Examine the cards you bought this year, and see how many of them have a religious significance. Do the same with those you receive from your friends and see how many of them have any relation to the august mystery in the Incarnation.

Christmas has been commercialized

and paganized. So the question, "Are you going to celebrate CHRISTMAS" is not the result of a wide-stretched elastic imagination. It is a question based on experience.

Therefore, let us celebrate Christmas in its true religious meaning, and not as "the day Santa Claus comes." In other words, let us put Christ back into Christmas. Let us restore the religious significance of this feast.

We can do this by insisting on really Christian Christmas cards, by cutting down the worldly element of feasting, and by regulating our Christmas gifts.

But, above all, let us spend Christmas with our hearts pure, that is, in state of grace. Let us not celebrate with the pagan principle; "Let us eat, drink and be merry for tomorrow we die," but rather, let us celebrate the coming of Christ, the Prince of Peace, with the angelic tidings of "Glory to God in the highest, and peace on earth to men of good will."

Are you going to celebrate CHRISTMAS ? ? ?

Marienbote.

Going to Protestant Churches

Many Catholics, besides going to their own church to worship God, go also to Protestant churches. Are they right in doing so?

No. Christ established one Church, His Church. He did not establish churches. Certainly He didn't start those churches which began centuries after He laid the foundations of His Church on Peter the rock. Surely He cannot be accused of teaching the contradictory things taught by the dissonant and disagreeing Protestant sects.

Christ established one way in which God was to be honored. We do not honor God when we worship Him in a way He does not recognize as His Son's.

So there is only one true Church.

Christ commanded everyone to hear that Church. He prayed that all would enter that Church so that there would be "one fold and one shepherd". He asked that we might all "'be one, as thou, Father, in me, and I in Thee". He did not want the Christian world divided into innumerable divergent religions, each going its own human and hesistant way.

For a Catholic to go to any other church than the Catholic Church is first of all a waste of time. If what this other church teaches is true, it got that truth from the Catholic Church. If what it teaches is not taught in the Catholic Church, it is not true.

For a Catholic to go to any other church is to thwart the commands of Christ. When we do this, we help divide Christ's flock into separate sheepfolds. We cut up the Mystical Body into warring parts. We split the Church into discordant churches. Surely God does not want this.

The Catholic Church teaches all that Christ taught, does all that He commanded, believes all that He gave us to believe, preserves all His commandments, and carries on His worship of His Father. For a Catholic to go to any other church is to act as if Christ's Church were not sufficient and His plans for our salvation not enough.

Therefore the only right place for worshipping God for Catholics is their own Catholic Church.

Some Idea

Daddy: "Sonny, why do you spend all your money so foolishly?"

Sonny: "Well, dad, I spend one fourth of it for liquor, one half of it for girls and it's only the rest that I spend foolishly."

"Свята Ніч, Тиха Ніч..."

"Нам треба мати щось надзвичайного на цьогорічні різдвяні Богослуження", подумав отець Йосиф Могр. "Коли б був хоч наш орґан грав до Різдва, а то й він, на наше нещастя, поломився, а тепер незнати що починати."

День перед Різдвом Христовим повідомили о. Могр, що далеко в горах народилася маленька дитинка й просили його, щоб поспішив уділити єї Тайну св. Хрещення. Вертаючи назад пізно в ночі він зупинився на одній височині напротив невеличкого села Арнсдарф, в Австрії. Чудова краса околиці вкинула його в глубоку задуму. Позад нього стояли високі гори вкриті грубим покривалом виблискуючогося снігу. А перед ним широка долина притягала очі своєю красою. Всюди панувала гробова тишина. Тільки тут то там із сільської хати блимало ще маленьке світло.

Велике одушевлення, якась надзвичайна сила, неограничена краса природи так опанувала серце цього старенького священика, що він в захопленню сказав самий до себе: "Воно певно мусіло бути щось подібно в ту тиху, святу ніч у Вифлеємі."

Вернувши до дому він сів коло свого столика й ще тої самої ночі написав ці чудові слова коляди: "Свята ніч, тиха ніч..." що то єї виспівує тепер цілий світ. На другий день рано, коли він перечитав це, що він написав послідної ночі, побачив що коли б підложити їх під ноти вони могли б принести велике благословенство й спокій людям.

Він удався із цими словами до великого музиканта й свого довголітного орґаніста в церкві, Франца Ґрубера, а цей, коли перечитав ті слова сейчас і підхопив їх духа. Він добре зрозумів, що о. Могр хотів ними зобразити. Його пальці почали доторкати легенько струн старої ґитари, а ці звуки пісні "Свята ніч...." стали безсмертні.

Того Святого Вечора на північній Службі Божій не було чути орґану. Він стояв поломаний. І тому виглядало, що щось хибує богослуженню. Тоді о. Могр офірував свій спеціяльний даруночок "маленькому Дитяткові Ісус — і цілому світові.

Коли Ґрубер приґравав про цю чудову старинну історію на ґітарі, голос отця Могра замішаний з голосами сільських діточок весело лунав:

"Свята ніч, тиха ніч
Ясність бє від зірниць..."

А люди дивувалися й не могли поняти звідки то їх отець парох роздобув таку чудову коляду на Різдво 1818 року.

— — — — —

У Відні було двоє маленьких діточок—хлопчик і дівчинка. Вони були дуже бідні бо остали сиротами. Щоб заробити на життя продавали шнурівки прохожим по вулицях міста. Одного разу, в часі різдвяних свят, щоб розігнати смуток із душі співали вони собі тихеньку цю гарну різдвяну пісоньку "Свята ніч, тиха ніч..." Переходив туди случайно великий композитор і коли почув цю чудову мельодію він зупинився. І на його бажання мусіли ці діти ще раз йому переспівати. За це він дав їм тикети на великий концерт до одного з найбільших театрів Відня.

Вечером розпочався концерт. На самім переді сидів цісар Австрії з цілою родиною. Були там і наші маленькі сироти. Переходили різні точки. Публика винагороджувала кожний виступ довгими оплесками. Вже при кінці виступив знаний уже нам композитор і так промовив до людей: "Наш концерт уже кінчиться, але я маю для вас ще малу несподіванку. Зараз відспівають вам найкрашу пісню двоє маленьких дітей-сиріток." І викликав їх наперед.

Вони не сподівалися такого. Але пішли наперед і в присутності самого цісаря відспівали перший раз так публично: "Свята ніч..." Та на тім

не був кінець бо вони мусіли співати єї ще раз і ще раз. А сам цісар запросив їх, щоб на другий день прибули до його палати й відспівали єї для цілого цісарського двора.

І від того памятного 1818 року пішла ця пісня-коляда до всіх країв. А кожний народ переводив слова на свою рідну мову та співав своїм рідним язиком. І в нашім українськім народі коляда: "Свята ніч, тиха ніч. . ." це одна з найкращих коляд, до якої кожний прислухується із якимсь надзвичайним, надземським захопленням і заспокоєнням душі.

Говори, Вчися та Читай Рідною Мовою

Рідна мова кожного народу відіграє в його житті велику ролю. Мова — це душа, це життя народу. Історія вчить, що доки жила мова народа жив і сам нарід, а з упадком мови упадав і нарід. Це можна завважати особливо в нашім українськім народі. Тратили ми нераз все — волю, державу, але доки жила між нами наша мова, ми ще мали ратунок. Тому цю нашу мову, цього одинокого нашого оборонця, нам треба добре знати, цінити, плекати і старатися, щоб та любов до рідної мови поширювалася.

Справа нашої мови є дуже важна, особливо нам, канадійським українцям. Тільки вона була, є й буде охороною перед розбиттям і знищенням нашого народу в Канаді. Доки ми будемо шанувати її й наші звичаї, нас шануватимуть чужі народи. Коли ми викенимо її поза пороги нашого дому, то викидаємо заразом і свою власну долю, душу народу і всі гарні його прикмети. Через це мовне питання мусить набрати в нас більшого значіння і показати, що добро і будучність наша вимагають від нас якнайострішого зберігання святині нашої рідної мови. Тоді ми станемо освіченими людьми, а не наймитами, коли не будемо на осліп іти в чуже забуваючи своє, але коли триматисямемо єдности й духа з нашим народом, що показується головно в рідній мові. Не сміємо забувати або гордити нею. Ми липнемо до чужого, як муха до меду, а своє кому полишаємо? Якраз це, що ми не уміємо шанувати рідного, нас примушують до того, щоб ми шанували чуже.

Тож як ми хочемо бути добрим і культурним народом, мусимо любити свою рідну мову. І не тільки любити, але маємо ще й інші обовязки зглядом неї. Перший обовязок є:

Говорити нею. Українська мова, це одна з найкращих у світі. Зі всіх европейських мов тільки італійська може йти в парі з нашою. Наша мова, що до краси, полишає за собою мови: німецьку, анґлійську, іспанську, французьку, польську. До такого висновку дійшли вчені філологи своїми студіями над різними мовами. Словник Грінченка має поверх 60,000 слів. Яке там багацтво, різноманітність, добір. Цього нема в жадній европейській мові. Тож і велика будучність нашої мови. Недавно французький тижневик "Ґрендуар" подав статистику, що в Европі говорять 120 різними мовами, а з них чужинцеві варта знати тільки девять: німецьку, російську, анґлійську, італійську, французьку, українську, польську, іспанську і румунську. Яке місце нашої? Бачите? Чужинець захочує чужих вчитися української мови, а ми. . . .?

Другий обовязок зглядом нашої мови є: вчитися її. Нею ми виразили перше наше слово, першу молитву, радість і біль. Наче скарб привезли її до Канади наші родичі або діди, передали її нам до зберігання. Ця мова наша має за собою поверх тисячу літ культури, якої всі нам завидують. Нею говорили на дворах наших великих князів Володимира, Ярослава й Данила. Вона панувала на дворах славних гетьманів, її уживали польські й литовські вельможі. . . В цій мові Нестор перший списав історію славянських народів. Нею було списане перше писане право словян: "Руська Правда".

Нею Шевченко, Лепкий та много інших поетів й письмеників написали багато книжок. Чи не варта знати її?

А чи сповнити третий наш обовязок зглядом неї — читати нею — так трудно? Є багато мов, много трудніших до навчання як наша, однак люди їх знають. Китайська мова має около 2,000 букв, однак майже всі китайці, що їм та мова є рідна, знають її. Навіть і чужі вчуться її з великим замилуванням. Не думаймо, що ми вже за старі, щоб вчитися. Один чоловік навчився чужої мови, якої ніколи перед тим і не чув, аж у 52-гім році життя. А чи є між нами молодими такий старий? Тимбільше, що в нашій мові є тільки 33 букви. Навчися одну на день, а в протязі місяця будеш гладко читати. Чи це така велика штука?

А читати нам всім треба. І то багато читати. Світ безнастанно поступає вперед. Все змінюється. Щоб триматися з духом часу, щоб не остатися позаду, треба много читати. Без читання добрих часописів і книжок ми не будемо знати що нашому народові грозить. Хто нас про це поінформує? Чи може чужі, бизнесові письма? Ні. Це зробить тільки добра українська преса-книжка.

Тому читаймо всі. Хто вміє читати а не читає, той не далеко втік від того, хто не читає, бо не вміє. А хто не вміє читати рідного письма, той повинен встидатися цього і старатися чимскорше навчитися. Де є охота, там легко й скоро піде робота.

РІЗДВЯНІ НАСТРОЇ

Холодний вітер, висвистуючи свою дику мельодію, гуляв по розлогих, покритих снігом преріях. Пігнав перед собою хвилі крихкого снігу, то зривав сухе листя із змарнілих дерев і безцільно котив їх у безвість.

Нічний сумерк, спочатку ледви замітний, постепенно темніючи, вкривав, наче до сну, сковану морозом природу.

Високо, на східнім небосхилі, замайорів вогник — показалася перша зоря. Своїм далекосяглим промінням заглянула крізь вікно хатини, що наче самітний подорожний, виднїла в оцій сніжній пустині.

Застала їх, як сиділи за столом. Починали Святу Вечеру.

На головнім місці сидів о. Павло. Це був його перший Свят Вечір на чужині. Останні свята він святкував у родиннім селі; це було й одночасно його прощання з ріднею. Зараз потім виїхав за море, в країну його діточих мрій.

Сьогодні він гостем в одного зі своїх парохіян.

На хвилинку забувся, що він на чужині. Шелест сіна під ногами, ряд свічок на столі, щиро українські страви, святочний настрій, — зовсім так, як це було в дома.

Весело обмінювалися з господарем святочним привітом і побажаннями, жартуючи розмовляв з дітьми.

— Я й забувся, що я не в дома, тільки далеко за морем — запримітив звертаючись до господаря.

Господар щось говорив, але о. Павло слухав його тільки пів свідомо. Гадкою він уже був у рідних сторонах. Пригадав, як рік тому складав батькам побажання, щоб між іншим, дочекалися в щастю святкувати другі свята. Не сповнилися його бажання. . . Не святкувати їм в щастю під червоною звіздою. . . .

Чув, що його в горлі душить. Скоро це спостеріг, старався безслідно скрити свої почування. Незамітним рухом руки стер непослушну сльозу. Він мусить над собою запанувати; він жеж прецінь муж.

— Мамо, чому Отець плачуть? — спитав шестилітний синок.

Тато пів суворо, пів заклопотливо, глянув на сина. Мати заметушалася, щоб якось затерти прикре положення.

В той сам час на дворі заскрипів

сухий сніг. У вікні показалася велика жовта звізда і майже водночасно залунали зворушливі акорди: БОГ ПРЕДВІЧНИЙ НАРОДИВСЯ. . .

— — — — —

Так! Нам весело святкується. Але згадаймо тих наших братів і сестер, що осталися на рідних землях в Старім Краю. Може їх десь повивозили, може вони і не знають, що нині є свят-Вечір! А як навіть і знають, то який він сумний, який тяжкий. Коли ми засядемо до Святої Вечері і опісля на різдвяній Службі Божій бодай молитвою згадаймо про них, щоб Дитятко Ісус і над ними змилосердилося і вирятувало з біди й нужди ввесь наш нарід.

Novel Idea

Customer: "Have you a book entitled, "Man, the Master of the Home'?"

Salesgirl: "The fiction department is on the other side, sir."

УВАГА! Маємо на руках багато дописів від відділів УКЮ в Інисфрі, Новий Київ, Вегревил, Чипмен, Редвей і Равнд Гил. З браку місця не поміщуємо їх в цім числі. Будуть у слідуючім. — Редакція.

ОГОЛОШЕННЯ

Великий Карнавал

Українське Католицьке Юнацтво Нового Києва, Плейн Лейку, й Інисфрі приготовляє великий спільний КАРНАВАЛ, що має відбутися в Народнім Домі, в Плейн Лейк, на 23, 24 лютого, 1946 року. Кожний Відділ вибрав уже собі кандидатку на королеву. Ними є панночки: Катерина Гайдук з Плейн Лейк, Надія Глусь із Інисфрі й Йосифа Семенюк із Нового Києва. Тепер йде завзята боротьба межи трьома згаданими відділами в розпродажі якнайбільше тикетів, щоб таким способом виборoти для свого відділу королеву. Побачимо хто виграє. А кожному Відділові бажаємо якнайкращих успіхів у їхніх змаганнях. Тому до праці члени УКЮ — кожний підтримийте свою кандидатку, бо від вас усіх і кожного зокрема залежатиме чи ваш Відділ буде мати королеву в себе.

А всіх читачів "Нашої Будучности" і членів УКЮ в Альберті взивають згадані Відділи до сердечної піддержки й помочі — бо ввесь дохід із Карнавалу призначений на отворення Українського Дівочого Інституту в Едмонтоні.

о. М. Дацюк, ЧСВВ.

WILL IT BE YOU?

If you but had a chance of becoming a King or Queen of "OUR FUTURE" for the year 1946, you would surely take advantage of it, wouldn't you?

Well, here is a grand chance for you! All you have to do is this: Get the largest possible number of new subscribers to "OUR FUTURE" and send in their full and exact addresses (in English) before May 1st, 1946.

The boy and girl who have to their account the largest numbers of new subscribers will be honorably publicized in this paper as King and Queen of "OUR FUTURE" for 1946 and in addition, shall receive special awards. The five competitors, who come next, shall also be awarded with suitable gifts and honorable mention. All the rest will likewise be treated according to their merits.

SO LET'S START WORKING FOR THE GOOD OF "OUR FUTURE." BRING IT INTO EVERY UKRAINIAN CATHOLIC HOME! START TODAY!